หัวข้อสารนิพนธ์	ปัญหาทางกฎหมายในการขอรับชำระหนี้ในคดีฟื้นฟูกิจการ: ศึกษาเฉพาะกรณีระยะเวลาในการเริ่มนับใหม่
คำสำคัญ	การขอรับชำระหนี้ / ฟื้นฟูกิจการ
ชื่อนักศึกษา	อนุเทพ อุทุมพร
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	รองศาสตราจารย์ สุพล อิงประสาร
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ร่วม	ศาสตราจารย์ ดร.พูนผล เตวิทย์
ระดับการศึกษา	บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี
คณะ	นิติศาตรมหาบัณฑิต
พ.ศ.	2550

บทคัดย่อ

การขอรับชำระหนี้ในคดีฟื้นฟูกิจการ คือ กระบวนการพิสูจน์หนี้ เรียกร้องของเจ้าหนี้ในคดีฟื้นฟูกิจการ เพื่อให้กฎหมายล้มละลายรับรองและยืนยันความเป็นเจ้าหนี้ที่แท้จริงและสิทธิของเจ้าหนี้ในการบังคับชำระหนี้ที่มีอยู่ตามกฎหมาย โดยเจ้าหนี้ไม่ต้องนำหนี้ไปฟ้องเป็นคดีแพ่งตั้งแต่เริ่มคดี และให้ได้รับชำระหนี้ด้วยวิธีการแบ่งเฉลี่ยทรัพย์สินของลูกหนี้ในคดีล้มละลายตามสัดส่วนแห่งหนี้

ซึ่งการฟื้นฟูกิจการเป็นมาตรการแก้ไขปัญหาทางการเงินที่ถูกพัฒนาขึ้นมาจากกระบวนการนอกศาล ซึ่งถูกนำมาใช้ในฐานะกระบวนการทางศาลที่มีกฎหมายรับรองโดยจำกัดสิทธิของเจ้าหนี้ในการฟ้องร้อง บังคับชำระหนี้เอาจากทรัพย์สิทธิลูกหนี้โดยเฉพาะเจาะจงตามวิธีที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง แล้วกำหนดให้เจ้าหนี้ที่จะประสงค์ได้รับชำระหนี้ จะต้องมาขอรับชำระหนี้ในคดีฟื้นฟูกิจการ ซึ่งการศึกษาบทบัญญัติของกฎหมายไทยในส่วนของฟื้นฟูกิจการ พบว่าบทบัญญัติบางมาตราของกฎหมายในส่วนที่เกี่ยวกับการขอรับชำระหนี้ยังไม่อาจทำให้วัตถุประสงค์ของการขอรับชำระหนี้ ในคดีฟื้นฟูกิจการบรรลุผลได้จึงได้มีการศึกษาว่าบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวกับการขอรับชำระหนี้ ในคดีฟื้นฟูกิจการมีข้อควรแก้ไขเพื่อให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการขอรับชำระหนี้ และสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมต่อไป

บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 ในส่วนที่ว่าด้วยการฟื้นฟูกิจการได้บัญญัติหลักเกณฑ์ และวิธีการขอรับชำระหนี้ไว้แต่เพียงโครงสร้าง

SPU CHONBURI

เท่านั้นแต่ไม่ได้บัญญัติถึงรายละเอียดการดำเนินกระบวนพิจารณาเกี่ยวกับการขอรับชำระหนี้ ที่ชัดเจนเพียงพอ อีกทั้งบทบัญญัติมาตรา 90/26 ก็มิได้บัญญัติหลักเกณฑ์และวิธีขยายกำหนดระยะเวลาชำระหนี้ไว้แต่อย่างใด ทำให้ศาลฎีกาใช้วิธีการขยายหรือย่นระยะเวลาที่เกี่ยวกับวิธีพิจารณาความแพ่ง อันกำหนดไว้ในมาตรา 23 แห่งประมวลวิธีกฎหมายความแพ่ง

สารนิพนธ์ฉบับนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากฎหมายฟื้นฟูกิจการที่เกี่ยวกับอำนาจ ในการใช้ดุลพินิจกำหนดระยะเวลาในการขอขยายระยะเวลาขอรับชำระหนี้ โดยการเริ่มนับระยะเวลาใหม่ โดยศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศอังกฤษ จากการศึกษาพบว่าในแต่ละประเทศมีแนวคิดและหลักการที่คล้ายคลึงกัน แต่จากการศึกษาตัวบทกฎหมายก็ยังมีข้อแตกต่างกันอยู่หลายประการ ดังเช่น อำนาจในการใช้ดุลพินิจในการขอขยายระยะเวลาขอรับชำระหนี้

ดังนั้นสารนิพนธ์ฉบับนี้จึงมุ่งที่จะศึกษาถึงแนวความคิดเกี่ยวกับบทบาทของศาลและของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ในการใช้ดุลพินิจในคดีฟื้นฟูกิจการ ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่าสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติบางมาตราของกฎหมายล้มละลายยังขาดความเหมาะสมในทางปฏิบัติ โดยศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศเพื่อสรุป เสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายฟื้นฟูกิจการของประเทศไทยต่อไป

SPU CHONBURI

Independent Study Title	Legal Problems on Request for Repayment in Case of Rehabilitation: A Case Study on Counting for the Period of Times
Keywords	Request for Repayments / Rehabilitation Business
Student	Anuthep Utoomporn
Independent Study Advisor	Associate Professor Suphol Ingprasarn
Independent Study Co-advisor	Professor Dr.Poonphol Tewit
Level of Study	Master of Laws
Faculty	Graduate School, Sripatum University Chonburi Campus
Year	2007

ABSTRACT

The request for repayment in case of rehabilitation is the process to prove the claims by the creditors in the rehabilitation in order that the Bankruptcy Act shall recognize and ascertain the being of true creditors and the rights of creditors in enforcing the existing legal debts. In this regard, the creditors will not have to bring the debts to file a law suit as from the case commencement and will receive the repayments through the equally division of the debtors' properties in the bankruptcy case in the proportion of debts.

The rehabilitation is the measure to solve the financial problems which has been developed by the process outside the courts. The rehabilitation is implemented as the judicial process which is recognized by the law. It restricts the debtors' rights to file a law suit to enforce specifically the debts from the debtors' properties according to the procedures provided in the Civil Procedure Code. The creditors who wish to receive the repayments are required to apply for the repayments in the case of rehabilitation. From the study of Thailand's legal provisions in the rehabilitation, it is found that some legal provisions relating to the request for repayments do not achieve the objectives of the repayment in the case of rehabilitation. Therefore, it is necessary to study that the legal provisions relating to the repayments in the rehabilitation have some issues

SPU CHONBURI

which should be amended in order to achieve the objectives in the repayments and to be in conformity with the economic and social situations accordingly.

The legal provisions relating to the request for repayments according to the Bankruptcy Act, B.E. 2483 (1940) on the rehabilitation prescribe the principles and procedures of the request for the repayments only in the part of structure, but the carrying out of proceedings on the request for repayments are not explicitly and sufficiently prescribed. Moreover, the legal provisions under Section 90/26 do not prescribe any principles and methods to extend the period of time for the repayments. Consequently, the Supreme Court has applied the procedures to extend or reduce the period of time relating to the civil procedures prescribed in Section 23 of the Civil Procedure Code.

This research aims to study the rehabilitation law relating to the power in using discretion to fix the period of time for the request for repayments by recounting the period of times. The study includes the comparison with other countries viz.: the United States of America and England. From the study, it is found that each county has the similar concepts and principles, but from the study of the Code, there are several differences e.g. powers in using the discretion to request for the extension of period of time for repayments.

Therefore, this research aims to study the concepts relating to the roles of courts and the official receivers in using their discretions in the case of rehabilitation, in which the author is of opinion that the certain legal provisions of the bankruptcy law lacks the practical appropriateness. In this regard, the comparative study with other countries is also done in order to summarize the beneficial suggestions to be the guideline in improving the Thai bankruptcy law accordingly.

SPU CHONBURI